

ALTA TENSIO EMOCIONAL

Richard Gere, de gigoló a Rei David

Llavis carnosos, ulls foscós, de cos flexible i musculós, ell és Richard Gere, el «sex-symbol» cinematogràfic dels anys vuitanta, que s'ha convertit en el rei David.

Carles Gàmez

D'ell podriem dir allò de «genuïnament americà», Richard Gere, l'actor *sex-symbol* dels anys vuitanta. Junt amb Mel Gibson (*Mister Mad Max*), Harrison Ford (*Indiana Jones*) i John Travolta, forma l'Olimp estelar i cinematogràfic d'aquesta dècada, confosa, brillant, manierista.

Aquests dies s'estrena en les nostres pantalles un nou film protagonitzat per Richard Gere, en un paper molt allunyat dels esquemes en què l'hem vist inserit: la figura bíblica del rei David. Richard Gere abandona l'asfalt per les palmeres i els camps d'oliveres; els *blue jeans*, per la túnica sagrada; els amors cosmopolites, per les passions profètiques.

El film no ha tingut l'èxit esperat als EUA (i em pense que tampoc no el tindrà entre nosaltres, malgrat la presència de richard Gere). El seu to intimista xoca amb el clàssic film de «romans» al qual l'espectador està acostumat; a mig camí entre la tragèdia shakesperiana i la història pseudo-colossal etnològica, navega per les aigües de l'avorrimient, en una cort amb llampecs bizantins i ressonàncies passolinianes.

Per a Richard Gere, suposava imprimir un canvi als seus papers anteriors, abandonar aquesta imatge de gigoló-roquer de films com *Buscando al señor Goodbar*, *American Gigoló* o *Sin aliento*. De tota manera, la marxa de la seua carrera així ho confirma, encara sense estrenar *Cotton*

Gere, en el film «Buscando al Sr. Goodbar».

Club, de Coppola, i *Cónsul honorario* sobre la novel·la del mateix títol de Graham Greene, on comparteix la capçalera amb Michael Caine.

En aquest desventurat *Rei David*, potser uns dels moments més divertits del film, moment «típicament Gere», és aquell on, fidel a si mateix, es semidespulla (¡per fi!, sembla dir tota la sala), abans d'iniciar la dansa de la coronació. El rei David ha deixat pas al *bad boy*, agitat per

l'speed i la cocaïna, Salomé i el *Living theatre*.

La seua carrera cinematogràfica comença en 1977, amb dos films importants; *Días del cielo*, de Terrence Malick, i *Buscando al señor Goodbar*, de Richard Brooks. En el primer film, Gere encarna aquest tipus de *mauvais garçon* amb relacions pseudo-incestuoses amb Brooke Adams; amb ells, l'afamat escriptor de moda, Sam Shepard. El director

de fotografia del film, el catalano-cubà Néstor Almendros, dirà d'ell: «Richard Gere és un conquistador, és una persona que s'ha proposat de seduir tot el món. Des de l'*script-girl* fins al camioner que transporta la gent.»

Precisament, aquest film era destinat, en un principi, per a un desconegut actor, John Travolta, encara que seria finalment Gere el qui el protagonitzaria. Les carreres d'ambdós actors es presenten sovint barrejades. Així, l'obra musical *Grease* serà interpretada a Londres i a Broadway per Gere. Si Travolta és un representant típic de la «Little Italy», amb tons inequívocament horteres, Gere és el roquer clàssic, caçador i botes de motoritzat, vestuari que canviarà més tard pels vestits d'Armani i els eslips de colors sofisticats.

Potser la seua interpretació de Tony Lopanto en *Buscando al señor Goodbar* fixa aquest tipus-paper que li ha donat tanta fama. Diane Keaton-Teresa Dunn, mestra de xiquets sords-muts durant el dia i incansable buscadora de plaers a la nit, viurà un apassionant romanç amb ell, que s'autoproclama «el major follador de la teua vida». Per a ella serà la seua «confirmació sexual»; per a ell, una «performance» més.

Després, vindria una nova incursió teatral amb l'obra *Bent* o el drama dels homosexuals als camps nazis. Per a aquesta obra, a banda afaitar-se totalment el cap, Gere representaria escenes «molt explícites», amb els seus companys de camp de concentració. *Yanquis*, o les passions amoroses anglo-americanes durant la Segona Guerra Mundial, suposaria un fracàs, tant econòmic com de crítica; el film de Schlesinger significaria un nou revés en la carrera del director britànic i per a la carrera de Gere.

La seua segona oportunitat cinematogràfica arribaria amb el personatge de Julian Kay, paper rebutjat per Travolta. El film *American gigoló*, de Paul Schrader, o el retrat d'un perdonavides de classe alta de L. A.

(Los Angeles). Després de molts avatars, és «redimirà» finalment per l'amor de Lauren Hutton; entremig, una fotografia preciosista, escenaris sofisticats, matrimonis perversos, senyores avorrides, música *disco* de Giorgio Moroder, quadres de Hockney i Warhol, amanides macrobiòti-

ques... tan sols hi faltava alguna epidèmia d'herpes...

Entre nosaltres, el seu vertader èxit vindria amb el film *Oficial y caballero*, història d'amor i amistat en una acadèmia militar. Les seues escenes d'amor amb Debra Winger creaven moments d'alta «tensió emocional», que obligarien el director, Taylor Hackford, a retallar-les, de cara a l'exhibició del film per a un públic adolescent (el film, inicialment, havia rebut la categoria «X»), del qual és un autèntic ídol.

Sin aliento, remake americà de l'*About de souffle* del tercet Godard-Belmondo-Seberg, marcava una escalada més en el desenvolupament del seus papers de *sex-symbol* dels anys vuitanta. El film, com un gran «fresc pop» americà, tornava a mostrar-nos el Richard Gere de sempre: simpàtic i perillós, seductor i brivall, sexi i despulpat i, és clar, genuïnament americà.

Richard Gere, «sex-symbol» dels anys vuitanta, ara de rei David.

